

serne i § 11, stk. 2, skal kunne anvises til en person med bopæl her i landet.

Da reglerne i stk. 1, nr. 1, og 2, som nævnt indebærer en betydelig liberalisering i forhold til de tilsvarende regler i den gældende lov, har man på den anden side fundet det rimeligt som hovedregel at stille krav om, at en film kun kan betragtes som dansk i relation til lovens støtteforanstaltninger, såfremt den er indspillet på dansk med overvejende dansk kunstnerisk og teknisk personale. Bestemmelsen i stk. 3 indebærer imidlertid en adgang for ministeren for kulturelle anliggender til at dispensere fra reglen i stk. 1, nr. 3, såfremt særlige omstændigheder taler derfor.

Med denne dispensationsmulighed har man især tænkt på de situationer, hvor en film produceres af danske selskaber med sigte på det internationale marked og derfor ønskes indspillet på et fremmed sprog, evt. med en udenlandsk instruktør eller et antal udenlandske skuespillere i betydelige roller. Det afgørende for, om en dispensation bør gives efter reglen i stk. 3 må være, at de pågældende film — uanset at de ikke fuldt ud opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 3 — alligevel rummer en dansk kunstnerisk indsats, som findes at berettige hertil, således f. eks. dansk drejebogsforfatter og instruktør eller medvirken af danske skuespillere i betydelige roller.

Afgørelsen af, om en film opfylder betingelserne for at være en dansk film i lovforslagets forstand, træffes af ministeren for kulturelle anliggender på basis af en udtalelse fra filminstitutts bestyrelse.

Film, der er godkendt som danske enten i medfør af stk. 1 eller med dispensation efter stk. 3, bliver fuldt ud omfattet af filminstitutts forskellige støtteordninger, jfr. § 11, stk. 2, og billetafgiften ved forevisning af sådanne film tilbagebetales til producenten, jfr. § 8.

Til § 22.

Iflg. § 33, stk. 2, i lov nr. 155 af 27. maj 1964 om film og biografer kan med danske film sidestilles film, der er optaget ved et økonomisk og kunstnerisk samarbejde mellem på den ene side filmproducenter, der er her i landet bosatte danske statsborgere eller danske selskaber eller institutioner, og på den anden side udenlandske filmproducenter. De nærmere bestemmelser herom er fastsat i ministeriet for kulturelle anliggendes bekendtgørelse af 5. marts 1965 om godkendelse af film som danske eller sidestillede med danske film. Iflg. bekendtgørelsens § 7 kan godkendelse af en samproduceret (co-produceret) film kun forventes meddelt, når der er et passende forhold mellem den danske og den udenlandske producents indflydelse på produktionen,

mellem indsatsen af kapital fra hver side, mellem kapitalindsats og andel i indtægter af filmen og mellem indsatsen fra hver side af arbejde såvel i kunstnerisk som i teknisk henseende. Endvidere må filmens talesprog være dansk i det mindste i det omfang, hvori dette er naturligt efter filmens handling og indhold.

Film, der godkendes som sidestillede med danske film i medfør af nævnte bekendtgørelse, opnår samme fordele som film, der godkendes som danske efter gældende lovs § 33, stk. 1, d. v. s. at de omfattes af filmfondens forskellige støtteordninger, og at billetafgiften ved forevisningen af disse film tilbagebetales til den danske producent.

Hensigten med disse regler har været at stimulere danske filmproducenter til at samarbejde, såvel økonomisk som kunstnerisk, med udenlandske filmproducenter. Bestemmelserne er imidlertid kun i ret ringe omfang blevet udnyttet; af de ialt 95 film, som er produceret herhjemme i perioden 1. januar 1965—31. december 1969, har således kun 9 været co-produktioner. Det må dog anses for ønskeligt stadig at stimulere interessen for at producere film i samarbejde med udenlandske producenter, og der stilles derfor forslag om, at film, der er optaget ved et samarbejde mellem på den ene side filmproducenter, der opfylder betingelserne i § 21, stk. 1, nr. 1, og på den anden side udenlandske filmproducenter, under visse i stk. 2 nærmere angivne betingelser skal kunne godkendes som delvis sidestillede med danske film.

Betingelserne for godkendelse af en co-produceret film som delvis sidestillet med danske film svarer stort set til de ovenfor nævnte betingelser i § 7 i bekendtgørelse af 5. marts 1965 om godkendelse af film som danske eller sidestillede med danske. Man har dog ment udtrykkelig at burde fastslå, at den danske kapitalindsats ikke må udgøre mindre end $\frac{1}{4}$ af de samlede produktionsomkostninger. Dette er en videreførelse af ministeriets hidtidige praksis. Desuden har man ikke fundet det rimeligt at opretholde den nugældende bestemmelse om, at talesproget skal være dansk i det mindste i det omfang, hvori dette er naturligt efter filmens handling og indhold.

Til co-producerede film skal der efter bestemmelsen i stk. 3 kunne ydes lån eller garanti for lån af filminstituttet og gives hel eller delvis tabsudligning, men kun i forhold til den danske producents kapitalindsats. Der skal desuden af instituttet kunne ydes støtte til sådanne films deltagelse i udenlandske filmfestivaler og lignende, jfr. § 11, stk. 2, nr. 10.

Billetafgiften ved forevisningen af sådanne film